Spis 6 Ads 61/2011 byl spojen se spisem 6 Ads 60/2011 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

6 Ads 60/2011 - 54

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2010, č. j. 2237/10, v řízení o kasačních stížnostech žalobce 1) ze dne 11. 10. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2010, č. j. 30 A 92/2010 - 8, a **2)** ze dne 9. 2. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2011, č. j. 30 A 92/2010 - 25,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 60/2011 a pod sp. zn. 6 Ads 61/2011 **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 6 Ads 60/2011.

II. Kasační stížnost ze dne 9. 2. 2011 směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2011, č. j. 30 A 92/2010 - 25, **se odmítá**.

III. Kasační stížnost ze dne 11. 10. 2010 směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2010, č. j. 30 A 92/2010 - 8, **se odmítá.**

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se v řízení před Krajským soudem v Brně domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2010, č. j. 2237/10, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2010, č. j. 1111/10, jímž byla žalobci určena Mgr. Jana Kučerová, advokátka, z důvodů uvedených v ust. § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů. Usnesením krajského soudu ad 1) ze dne 27. 9. 2010, č. j. 30 A 92/2010 - 8, krajský soud postoupil žalobu Městskému soudu v Praze jako místně příslušnému soudu; toto rozhodnutí stěžovatel napadl kasační stížností

z 11. 10. 2010 a domáhá se jeho zrušení. Usnesením ad 2) ze dne 24. 1. 2011, č. j. 30 A 92/2010 - 25, krajský soud zamítl návrh na vyslovení neúčinnosti doručení písemnosti - usnesení ze dne 27. 10. 2010, č. j. 30 A 92/2010 - 13; stěžovatel napadl rozhodnutí kasační stížností ze dne 9. 2. 2011 a domáhá se zrušení usnesení ad 2).

K výroku I.:

Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem I., že se obě řízení spojují podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), za použití § 120 s. ř. s. V obou řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem se totiž jedná o věci, které spolu úzce souvisí; jak je zřejmé z níže podané rekapitulace průběhu řízení před krajským soudem, jedná se o dvě usnesení téhož krajského soudu vydaná v témže soudním řízení vedeném u tamního soudu pod sp. zn. 30 A 92/2010.

Ze soudního spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti důležité pro rozhodnutí o podaných kasačních stížnostech:

Krajský soud po podání žaloby ze dne 17. 5. 2010 směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2010, č. j. 1111/10, jako první úkon ve věci rozhodl o postoupení věci k místně příslušnému Městskému soudu v Praze usnesením ze dne 24. 5. 2010, č. j. 47/2010 - 9. Po nabytí právní moci tohoto usnesení bylo dne 10. 9. 2010 krajskému soudu doručeno žalobcovo podání z 3 9. 2010, kterým žalobce rozšířil shora citovanou žalobu tak, že se domáhá navíc zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2010, č. j. 2237/10, a to pro táž skutková a právní tvrzení jako v případě původní žaloby. Usnesení ad 1/ stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 11. 10. 2010. V řízení o této kasační stížnosti byl stěžovatel vyzýván k odstranění vad svého podání usnesením z 27. 10. 2010, č. j. 30 A 92/2010 - 13; usnesení mu bylo doručováno na jím uvedenou adresu pro doručování jakožto „jiná písemnost" ve smyslu § 50 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř."). Poněvadž mu písemnost nebylo možno vložit do domovní nebo jiné schránky, bylo mu doručeno podle § 50 odst. 2 o. s. ř. - vyvěšením na úřední desku soudu. Stěžovatel podal návrh na rozhodnutí o neúčinnosti takového doručení, který však krajský soud usnesením ad 2) zamítl; i toto usnesení napadl stěžovatel kasační stížností (z 9. 2. 2011).

Nejvyšší správní soud musel z logiky věci nejprve rozhodnout o kasační stížnosti z 9. 2. 2011, neboť výsledek tohoto řízení má vliv na účinky doručení usnesení z 27. 10. 2010, č. j. 30 A 92/2011 - 13, tj. výzvy k odstranění vad kasační stížnosti z 11. 10. 2010. Takový závěr je nezbytný pro posouzení první podané kasační stížnosti.

K výroku II.:

Kasační stížností z 9. 2. 2011 se stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí krajského soudu (usnesení ad 2/), jímž byl zamítnut jeho návrh na vyslovení neúčinnosti doručení usnesení téhož soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 30 A 92/2010 - 13. V kasační stížnosti uvádí, že posouzení námitky neúčinnosti doručení soudem je naprosto vadné, a dále stěžovatel snáší argumenty pro nezákonnost doručování písemností podle § 50 o. s. ř. ve spojení s užívanými soudními obálkami.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.), neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, a svou kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Nicméně nesplňuje jinou z podmínek přípustnosti kasační stížnosti, napadá rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná.

Nejvyšší správní soud se k otázce přípustnosti mimořádného opravného prostředku – kasační stížnosti – proti rozhodnutím soudů o zamítnutí návrhu na vyslovení neúčinnosti doručení podle § 50d o. s. ř. již ve své rozhodovací činnosti vyslovil. V usnesení ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 Ans 13/2010 - 109 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„usnesení krajského soudu o návrhu účastníka řízení na prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné podle § 50d odst. 1 o. s. ř. je rozhodnutím, jímž se ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. pouze upravuje vedení řízení; kasační stížnost proti takovému usnesení je proto nepřípustná.“* V nyní projednávaném případě neshledává Nejvyšší správní soud žádné důvody, proč se od vysloveného závěru odchýlit, neboť jej považuje za správný. Tuto kasační stížnost je tedy nutno považovat za nepřípustnou a jako takovou ji odmítnout.

Z uvedených důvodů se tedy Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížností z 9. 2. 2010 zabývat věcně a podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ji odmítl.

K výroku III.:

Kasační stížností z 11. 10. 2010 se stěžovatel domáhá zrušení usnesení krajského soudu ad 1), jímž bylo řízení o jeho žalobě postoupeno jako místně příslušnému Městskému soudu v Praze.

V kasační stížnosti stěžovatel jednak opět tvrdí, že napadené usnesení je usnesením ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., jímž se pouze upravuje vedení řízení, a kasační stížnost je tak proti němu nepřípustná. Nicméně se nápravy domáhá kasační stížností, neboť je toho názoru, že o otázce místně příslušného soudu pro pobočku žalované v Brně musí být s konečnou platností autoritativně rozhodnuto.

Proti samotnému vyslovení místní příslušnosti Městského soudu v Praze stěžovatel namítá, že soudní řád správní stanoví příslušnost soudu podle sídla žalovaného správního orgánu; žalovaná má sice sídlo v Praze, nicméně její organizační složka – pobočka, sídlí v Brně. Právě touto pobočkou vykonává předseda žalované veřejnou správu na úseku určování advokátů; z pobočky bylo stěžovateli doručováno, správní akty jsou vyhotoveny na hlavičkovém papíře pobočky. Nadto dle stěžovatele v Praze sídlí žalovaná, nikoliv její předseda při výkonu veřejné správy. Stěžovatel tedy zastává názor, že místně příslušným musí být soud nejbližší sídlu žalované, tj. v Brně.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podal včas. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *„stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej*

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.“

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení, resp. požadovaného vzdělání je nedostatkem odstranitelným. Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Stěžovatel byl k doplnění náležitostí kasační stížnosti z 11. 10. 2010 vyzván usnesením z 27. 10. 2010, č. j. 30 A 92/2010 - 13; stěžovatel byl vyzván k doplnění důvodů kasační stížnosti, k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k doložení plné moci udělené advokátu k zastupování v řízení o podané kasační stížnosti. V usnesení byl stěžovatel poučen též o následcích nevyhovění výzvě - o odmítnutí jeho kasační stížnosti.

Odmítnutím kasační stížnosti z 9. 2. 2011 (výrok II. tohoto usnesení) bylo s konečnou platností postaveno na jisto, že usnesení krajského soudu č. j. 30 A 92/2010 - 13 ze dne 27. 10. 2010 obsahující výzvu stěžovateli bylo stěžovateli účinně doručeno. Na tuto výzvu však stěžovatel nijak nereagoval a nedostatky podané kasační stížnosti neodstranil.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky přípustnosti kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), tuto vadu podání se ani přes výzvu soudu nepodařilo odstranit.

Kasační stížnost z 11. 10. 2010 proti usnesení krajského soudu ze dne 27. 9. 2010, č. j. 30 A 92/2010 - 8, tedy Nejvyšší správní soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Na okraj pak Nejvyšší správní soud ještě uvádí, že stěžovatelův názor o nepřípustnosti kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je nesprávný. Daný typ rozhodnutí je sice rozhodnutím procesního charakteru, avšak se závažnými důsledky pro další řízení, nespadá tedy pod rozhodnutí, jež má na mysli § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

K výroku IV.:

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu (zde kasačních stížností z 11. 10. 2010 a z 9. 2. 2011) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu